

Muslimimaissa ei-muslimi, nimenomaan juutalainen tai kristitty, tunnetaan ”dhimmi” nimellä. Nimi tulee islamilaisesta laista (sharia), joka määrittelee ei-muslimin (dhimmi) alempiarvoiseksi kuin muslimin. 2002 ”The Yale Daily News” julkaisi raportin, jossa ihmisoikeusaktivisti ja egyptiläinen tutkija Malaka Bublil selvitti islamilaisen lain luokkajakoa. Hän vertasi dhimmi-käsitettä tilanteeseen, joka vallitsi Amerikan etelävaltioissa vielä pitkään orjuuden kieltämisen jälkeen. Tuolloin mustaihoiset olivat edelleen alempiarvoisessa ja riistetyssä asemassa. Islamilainen laki määrittelee dhimmin ei-muslimiksi, joka asuu arabimaassa tai arabien Pyhän sodan kautta valloittamassa maassa. Dhimmi on alempiarvoinen kansalainen, joka ei nauti täysiä kansalaisoikeuksia, mutta jota eräänlaisen ”yleisen hyväntahtoisuuden” takia jotenkin siedetään. Tämä sietäminen kuvataan ”suojeluksi”. Dhimmi on siis muslimimaissa ”suojeltu” ei-muslimi. Käsitteen käytäntöönpano on vaihdellut eri aikoina ja eri maissa muslimihallinnon mielen mukaan. Dhimminä olo on ollut helpompaa ja vaikeampaa. Islamilainen lakikokoelma, pakottaa yhden osan kansalaisia toisen luokan kansalaisen asemaan ja rajoittaa heidän oikeuksiaan sekä kieltää heidän perusoikeutensa ihmisinä. 7. vuosisadan kalifi kuvaa järjestelmää, jonka tarkoitus on ”aikaansaada nöyryytyksen, alentamisen ja haavoittuvuuden tila”.

Israelia kritisoivat ovat omaksuneet ’apartheid’ sanan kuvaamaan nykyistä tilannetta. Heidän väitteensä rotuerottelusta on kestävä, kun otetaan huomioon, mikä on dhimmin asema islamissa. Jos Israel tukisi rotuerottelua, antaisiko se täyden äänioikeuden arabikansalaisilleen? Israelin eduskunnassa on 10 arabiedustajaa. Se on Lähi-idän ainoa maa, jossa arabinaiset saavat äänestää. Israelissa on 18%:in arabivähemmistö, mutta se nauttii samoja kansalaisoikeuksia kuin valtaväestö. Islamilaisten ulkoministerien konferenssin 5.8.1990 julkilausuma tukee islamilaisen lain (sharia) mukaista dhimmi-käsitettä. Julkilausuman mukaan ihmisoikeudet muslimimaissa toteutuvat sharian mukaan, joka puolestaan määrittelee dhimmi-käytännön ja ylläpitää sitä. Näin arabimaat eivät yhdy kansainväliseen ihmisoikeusjulistukseen, vaan harjoittavat omissa maissaan sitä vastaan olevaa toimintaa. Esim. muslimimaa Pakistan, ylläpitää antikristillistä lainsäädäntöä. Iran sortaa tosinuskovia, kuten Bahai-yhdyskuntaa. Sudanilaiset arabit ovat murhanneet ja orjuuttaneet maansa mustaa väestöä. Indonesia on terrorisoinut maansa kristittyä väestönosaa. Egypti sortaa koptilaisia, Saudi-Arabian teokraattinen hallinto on käytännössä rotuerottelua ei-muslimiteita kohtaan. Kaikki nämä esimerkit kertovat, missä kulttuurissa ja uskonnossa keisarilla ei ole vaatteita.

Juhani Aitomaa

(lähteet: The Berean Call, Bat Ye’or: The Status of Non-Muslim Minorities Under Islamic Rule, David Littman: Islamism Grows Stronger at the United Nations, Middle East Quarterly, syyskuu 1999). (2005)